

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.284/2013/9. szám

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a 198.számú Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a dr. Kocsordi Zsolt ügyvéd által képviselt I. rendű és a Noerr & Társai Ügyvédi Iroda által képviselt II. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Debreceni Törvényszéken 1.G.40.223/2011.számon folyamatban volt, a Debreceni Ítéltábla Gf.IV.30.097/2013/8.számú ítéletével jogerősen befejezett perben, a jogerős ítélet ellen a II. rendű alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a felperesnek 1.080.500 (egymillió-nyolcvanezer-öttszáz) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

2008 áprilisában a II. rendű alperes mint hitelező és a felperes mint adós 10 db kölcsönszerződést kötött, 10 db vontató gépjármű megvásárlásához szükséges, euróban meghatározott vételár kölcsönösszegből történő kifizetéséhez. A II. rendű alperes javára az érintett gépjárművekre elidegenítési és terhelési tilalom, valamint vételi jog is kikötésre került.

2009 júliusától a felperes folyamatosan 30 vagy azt meghaladó napos késedelemmel fizette meg a kölcsöntartozás esedékes, és a valutaárfolyam változása miatt megnövekedett havi részleteit. A

pénzügyi helyzetében bekövetkezett változások, valamint egyéb gazdasági megfontolások miatt a beszerzett vontatók tulajdonjától meg kívánt válni, a kölcsönszerződések 60 hónapos futamidejének lejárta előtt a szerződéseket meg akarta szüntetni.

2010. január 21-én a felperes, az I. rendű és a II. rendű alperes 10 db „Kompenzációs megállapodás”-ként jelölt írásbeli szerződést kötött. Ezekben azt rögzítették, hogy a felperes kölcsönszerződés alapján használatba kapta a perbeli vontatókat a II. rendű alperestől, azokat azonban nem kívánja tovább használni. Az őt terhelő, kölcsönszerződésből eredő tartozások összegével azonos összeget fog biztosítani a felperes az I. rendű alperes részére, aki a járművek lízingbe vevője lesz. A felperes és a II. rendű alperes egymással elszámolt. A felperes vállalta azt is, hogy az I. rendű alperes helyett, a II. rendű alperesnek kifizeti a lízingszerződés alapján járó önrészt.

A megelőzően ismertetettekkel szemben, 2010 januárjában valójában a felperes eladóként, a II. rendű alperes mint vevő nevére a perbeli vontatók vételárára vonatkozóan - az euróban nyilvántartott kölcsöntartozásaival megegyező, átszámítva, összesen 184.494.308 Ft összegben - 10 db számlát állított ki. Az erre az összegre eső, 170.122,40 euró, azaz 46.123.578 Ft összegű általános forgalmi adót azonban nem a II. rendű alperes, hanem az I. rendű alperes fizette meg a felperesnek. Ez utóbbi összeg kifizetését pedig a II. rendű alperes az I. rendű alperest terhelő, a vontatókra egyidejűleg megkötött pénzügyi lízing szerződés induló díjaként elszámolta.

A gépjárműveket a felperes átadás-átvételi jegyzőkönyvekkel a II. rendű alperesnek átadta, az azokra vonatkozó tulajdonosváltást az illetékes okmányiroda bejegyezte.

A vontatókat az I. rendű alperes használta a vele kötött lízingszerződés 2011-ben történt felmondásáig. A II. rendű alperes 2011 decemberében, illetve januárjában a perbeli járműveket, összesen 87.581.964 Ft vételár ellenében értékesítette.

A felperes önmagával szembeni, 2010. január 19-én előterjesztett kérelmére, a 2010. március 23-án közzétett 4.Fpk.09-10-00049/14.számú végzésével a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság elrendelte a felszámolás megindítását. A felszámoló által 2011. június 16-án elkészített felszámolási közbenső mérleg, illetve jelentés szerint a felperes vagyona az „a” és „b” kielégítési kategóriába sorolt hitelezői igények kielégítésére csak részben, az egyéb kielégítési kategóriába tartozó hitelezői igények kielégítésre egyáltalán nem nyújt fedezetet.

A felperes a 2010. augusztus 10-én benyújtott, utóbb többször módosított, végleges keresetében kérte a 2010. január 21-én kötött

„kompenzációs megállapodások” érvénytelenségének megállapítását, elsődlegesen a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 40.§ (1) bekezdésének c) pontja, másodlagosan a 40.§ (2) bekezdése alapján. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként kérte továbbá elsődlegesen a szerződések megkötését megelőző helyzet helyreállításaként, a perbeli vontatók szerződéskötés-kori értékének, 184.494.308 Ft-nak és járulékainak a II. rendű alperes általi megfizetésére kötelezését. Másodlagosan kérelmet terjesztett elő a „kompenzációs megállapodások” határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítása, a II. rendű alperesnek a gépjárművek eladásából származó 87.581.964 Ft, valamint az általa az I. rendű alperestől beszedett 250.000 euró lízingdíj megfizetésére kötelezése iránt.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték, vitatva annak jogalapját.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a peres felek között 2010. január 21-én létrejött 10 db „kompenzációs megállapodás” érvénytelenségét megállapította, azokat a határozathozatalig terjed időre hatályossá nyilvánította. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 87.581.964 Ft-ot, valamint ennek 2010. január 21-től a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatait. Az I. rendű alperest ennek túrésára kötelezte, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Rendelkezett a felperest terhelő, az alpereseket személyenként megillető részperköltségről, a felperes illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt, a peres feleket a pervesztesség-pernyertesség arányában terhelő illetékfizetési kötelezettségről.

A II. rendű alperes fellebbezése, a felperes csatlakozó fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatta meg, hogy a II. rendű alperes által a felperesnek fizetendő tőke összegét 170.682.749 Ft-ra felemelte, a 87.581.964 Ft után járó késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját 2013. június 27-ére módosította. Mellőzte a felperesnek az alperesek javára történő perköltség megfizetésére kötelezését, és kötelezte az alpereseket egyetemlegesen a felperesnek járó elsőfokú perköltség megfizetésére. A megváltoztató döntésének megfelelően állapította meg a feleket terhelő elsőfokú illetékfizetési kötelezettséget. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helyben hagyta.

Kötelezte a II. rendű alperest a felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére. Rendelkezett továbbá a le nem rótt, feljegyzett fellebbezési illeték viseléséről is.

A másodfokú bíróság szükségesnek tartotta az elsőfokú bíróság által

megállapított tényállást kiegészíteni azzal, hogy a „kompenzációs szerződések” megkötésekor a II. rendű alperesnek 680.489.53 euró összegű követelése állt fenn a felperessel szemben, a II. rendű alperes tulajdonába került 10 db gépjármű nettó vételárát ezzel azonos összegben határozták meg a felek és a nettó vételár után fizetendő általános forgalmi adó összegét, amely 170.122,40 euró volt, a II. rendű alperes helyett az I. rendű alperes vállalta megfizetni a felperesnek. Az ítélet tábla rögzítette azt is, a felperes a gépjárművek vételáráról számlákat állított ki a II. rendű alperes felé. Azokon a vételárak összesen, 680.489.53 euróban tüntette fel. A saját könyveiben az eladási árak forint ellenértékét, nettó 184.494.308 Ft-ban mutatta ki.

A kiegészített tényállás alapján az ítélet tábla a II. rendű alperes fellebbezését alaptalannak, a felperes csatlakozó fellebbezését alaposnak találta.

Tévesnek tartotta a II. rendű alperes arra való hivatkozását, hogy a perbeli megállapodások azért nem érvénytelenek, mert azok eredményeként a felperes vagyona ténylegesen nem csökkent.

A másodfokú bíróság utalt arra, hogy a felperes a módosított keresetével, elsődlegesen a Cstv. 40.§ (1) bekezdés c) pontja alapján kérte az érvénytelenség megállapítását. Az ítélet tábla az említett jogszabály szövegét elemezve kifejtette, annak beiktatásával a jogalkotó a fizetése képtelen-közeli helyzetbe került adós hitelezői közötti egyensúly megbontására, valamely hitelezőnek a többi hitelező helyzetéhez képest történő előnyben részesítésére irányuló ügyletek megtámadását, annak eredményeként a jogügyletek hitelezőkkel szembeni érvénytelenségének megállapítását kívánta lehetővé tenni. Megtámadás esetén kizárólag az adott ügylet objektív eredménye vizsgálendő, vagyis az, hogy annak alapján valamely hitelező a felszámolási eljárást megelőzően, a felszámolási eljárásban érvényesülő kielégítési sorrendet figyelmen kívül hagyva, követelésének nagyobb hányadához jutott-e hozzá, mint amihez a felszámolási eljárásban a vele egy rangsorban álló hitelezők hozzájutnak.

A másodfokú bíróság hangsúlyozta, a felszámolási vagyon változását nem csupán a számviteli szabályok szerinti mérleg-elv alapján kell megítélni. Annak is jelentősége van, hogy a felszámolási vagyon összetétele hogyan változott. Ha az adós eszközeinek és tartozásainak azonos mértékű csökkenésével az aktív vagyonelemek is csökkennek, az kihat a hitelezők helyzetére, romlik a követeléseik megtérülésének esélye.

Az ítélet tábla szerint a perbeli szerződések eredményeként is a felperes aktív vagyona jelentős mértékben csökkent, továbbá a II. rendű alperes felperessel szembeni követelése - beszámítással - teljes egészében kielégítésre került. A többi hitelezőtől eltérően,

mentesült követelésének felszámolási eljárásban történő érvényesítésének és az azzal járó kockázat viselésének kényszerűsége alól. A másodfokú bíróságnak az volt a véleménye, nem a gépjárművek értékesítése, hanem a vételár beszámítással való kiegyenlítése eredményezte a szerződések érvénytelenségét. Annak révén ugyanis a II. rendű alperes nagyobb arányban jutott hozzá követeléséhez, mint amihez a vele egy kielégítési osztályba tartozó hitelezők a felszámolási eljárásban hozzájutnak. A II. rendű alperes fellebbezésében írt érveléssel szemben a másodfokú bíróság utalt arra is, ha a II. rendű alperes a felperessel kötött kölcsönszerződésben írtak szerint őt megillető vételi jogát, fizetéseképtelenség-közeli helyzetben gyakorolta volna, és a vételárat ugyancsak beszámítással egyenlítette volna ki, az adásvételi szerződés szintén érvénytelen lett volna.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra, a törvényszékkel azonosan, a „kompenzációs megállapodások” megkötésével a II. rendű alperes mint hitelező előnyben részesítését, és emiatt a szerződések Cstv.40.§ (1) bekezdésének c) pontja szerinti érvénytelenségét megállapította. Mivel az elsődleges jogcím alapján a kereset alapos volt, a másodlagos jogcímre alapított igény elsőfokú bíróság általi vizsgálatának mellőzését jogszerűnek tartotta.

Egyet értett abban is az eljárt bírósággal, hogy a gépjárművek időközben történt értékesítése miatt az érvénytelenség jogkövetkezményeként az eredeti állapot helyre állítására - a teljesített szolgáltatás természetbeni visszatérítésére, azaz a vontatók visszaadására - nem volt mód. A Legfelsőbb Bíróságnak „az érvénytelenség jogkövetkezményeiről” szóló 1/2010(VI.28.) PK véleményének 3. pontjára utalva, helyesnek tartotta azt az elsőfokú jogi álláspontot, hogy csak a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959.évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 237.§ (2) bekezdésében írtak szerint, a támadott szerződések hatályossá nyilvánítására nyílt lehetőség. A felek jogviszonyának a jövőre vonatkozó rendezésének módjával, az ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás elszámolásával azonban nem teljesen értett egyet.

A gépjárműveknek a II. rendű alperes általi eladásából befolyó pénzösszeg alapulvétele mellett, mérlegelendőnek tartotta, hogy a támadott szerződések megkötése és a vontatók értékesítése közötti időszakban a járművek értéke jelentősen csökkent, továbbá, hogy a II. rendű alperes tulajdonjogot szerezve, azok birtokába jutott, vételárat azonban ténylegesen nem fizetett a felperesnek.

A nyújtott és kapott szolgáltatások között mutatkozó értékaránytalanság kiküszöbölését az ítéletábra azzal látta megvalósíthatónak, hogy nemcsak a gépjárművek eladásából származó vételár - 87.581.964 Ft - megfizetésére, hanem az eredeti megállapodásokban kikötött vételáraknak az esedékességétől -2010.

január 22-étől- a határozathozatalig terjedő időre - 2013. június 23-áig - járó törvényes mértékű késedelmi kamatainak - 83.100.785 Ft - megfizetésére is kötelezte a II. rendű alperest. Az így számított, összesen 170.682.749 Ft fizetési kötelezettség mellett, az elsőfokú bíróság által megállapított 87.581.964 Ft után járó késedelmi kamat kezdő időpontját azonban a megváltoztatott döntés miatt szükségesnek tartotta módosítani. A II. rendű alperest a másodfokú ítélet meghozatalának napjától kezdődően kötelezte ezen összeg után kamatfizetésre.

Az ítélet tábla utalt arra is, a II. rendű alperes a felperessel szembeni, kölcsöntartozásból eredő követelését a felszámolási eljárásban jogosult érvényesíteni a Cstv.37.§ (2) és (3) bekezdésében megállapított határidőben.

A II. rendű alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és elsődlegesen a kereset elutasítását kérte. Másodlagosan - amennyiben a Kúria megállapítja a kompenzációs megállapodások érvénytelenségét - a marasztalási összeg 110.367.573 Ft-ra leszállítása, illetve 69.958.579 Ft utáni késedelmi kamatfizetési kötelezettség előírása iránt terjesztett elő kérelmet.

Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Cstv. 40.§ (1) bekezdés c) pontját. Beadványának tartalma szerint, hivatkozott a Ptk. 237.§ (2) bekezdésének, a Pp. 206.§ (1) bekezdésének megsértésére is.

Tévesnek tartotta az eljáró bíróságok által tett azt a megállapítást, hogy a kompenzációs megállapodások megkötésével a többi hitelezőhöz képest előnyben részesült, vagyonaiban változás állt be. Megismételte a megelőző eljárások során kifejtett azt a jogi álláspontját, hogy a felperes által kötött kölcsönszerződések megszüntetése és a peres felek között létrejött kompenzációs szerződések a felperes szerződéses pozícióinak átruházását szolgálták. A felperes helyébe az I. rendű alperes lépett. A felperes a kölcsönszerződésekben eredő valamennyi jogát az I. rendű alperesre engedményezte. Ez utóbbi pedig átvállalta a felperes valamennyi kötelezettségét. A II. rendű alperes állította, csak az egyik, szerződésben részes fél - az adós - személye változott. Ezt igazolja a felperes kölcsöntartozásával megegyező vételárak, illetve lízingdíjak kikötése. A felperes és az I. rendű alperes szándéka az volt, hogy a vontatók az I. rendű alperes tulajdonába kerüljenek és a felperest terhelő, a II. rendű alperessel szembeni tartozást az I. rendű alperes fizesse vissza, lízingdíjak formájában. Az I. rendű alperes az átvállalt kölcsöntartozás mellett, a gépjárművek tulajdonjogának megszerzéséért fizetett meg a felperesnek 46.018.107 Ft-ot, amely összeget a felek tévesen jelöltek vételár helyett, lízing önrésznek. A II. rendű alperes

állította, a perbeli gépjárművek tulajdonjogának II. rendű alperesre való átruházására csak azért került sor, hogy az I. rendű alperessel megköthető legyen a lízingszerződés.

Előadta azt is, a szerződéses pozíció átruházása nem eredményezte az adós vagyonának a csökkenését sem, mivel mind a mérleg szerinti eszköz-, mind a mérleg szerinti forrásoldal egyidejűleg csökkent. A többi hitelező helyzetét sem rontották a perbeli megállapodások, mert a felszámoló feltehetőleg 40 milliós értéken szerepeltette volna a mérlegben a gépjárműveket. Az I. rendű alperes azonban már ennél többet fizetett a felperesnek. A többi hitelező emiatt nem került hátrányosabb helyzetbe ahhoz képest, mintha a felszámoló próbálta volna meg értékesíteni a gépjárműveket.

A II. rendű alperes a kompenzációs szerződések érvénytelenségének jogkövetkezményeként alkalmazott hatályossá nyilvánítással egyidejűleg megállapított fizetési kötelezettség mértékét is tévesnek, a peres iratok között fellelhető könyvelési adatokkal és a beszerzett könyvszakértői véleménnyel is ellentétesnek tartotta.

Utalt arra, hogy a másodfokú bíróság által a kompenzációs megállapodások megkötése-kori értéként figyelembe vett 184.494.308 Ft nemcsak a gépjárművek értékét, hanem a felperes kölcsöntartozásához kapcsolódó, 2010-re lekönyvelt árfolyamveszteség 22.117.000 Ft-os összegét, illetve a várható 9.068.000 Ft-os kamattartozást is magába foglalta. A II. rendű alperes álláspontja szerint, az igazságügyi könyvszakértő véleményével egyezően, az eszközök nettó értékeként 156.385.680 Ft-tal kellett volna számolni, a szolgáltatások és ellenszolgáltatások aránytalanságának vizsgálata során. Számításba kellett volna venni azt is, hogy az I. rendű alperes már 46.018.107 Ft-ot megfizetett a felperesnek. A II. rendű alperes ezért legfeljebb 110.367.573 Ft megfizetésére lett volna kötelezhető.

A II. rendű alperes sérelmezte azt is, hogy a perbeli gépjárművek általa történt értékesítésekor befolyt nettó vételár, 69.958.579 Ft helyett, az eljáró bíróságok az ÁFA-val növelt összeg, 87.581.964 Ft után állapították meg a kamatfizetési kötelezettséget. Állította, a piaci érték a nettó vételárral megegyező.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Kúria a jogerős ítéletet kizárólag a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül, a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján. Megállapította, hogy a támadott határozat a II. rendű alperes által hivatkozott okokból nem jogszabálysértő.

A másodfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjában írt, a keresettel érintett szerződések megtámadását megalapozó feltételek megvalósultak.

A Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja szerinti "preferential transactions" (hitelezőt előnyben részesítő ügyletek) lényege három körülményben ragadható meg: (1) a kérelem bíróságra történő beérkezésétől visszafelé számított, rövid időtartamon belül, amikor tehát már fizetéseképtelenség-közeli helyzetben volt az adós, (2) egy, már fennálló kötelelem jogosultja, tehát az egyik hitelező, (3) egy jogügylet következtében követelésének nagyobb hányadához jut hozzá, mint amihez, amennyihez a vele egy rangsorban lévő hitelezők hozzájutnak. (Gfv.VII.30.268/2012/9.) Független tehát ez a megtámadási ok attól, hogy a feleknek mi volt a szándéka, kizárólag a szerződés következményeit kell vizsgálni. Nem vitásan, a II. rendű alperes a követeléséhez a felperestől hozzájutott úgy, hogy tulajdonába kerültek a felperes fennálló kölcsöntartozása fejében a perbeli gépjárművek. Ezzel a II. rendű alperes előnyben részesült a többi hitelezőhöz képest, a Cstv. 40.§ (1) bekezdés c) pontjában írt feltételeknek megfelelően.

Mentesült az alól, hogy az igényét a felszámolási eljárás sajátos rendjének keretei között érvényesítse, az őt megillető tartozáshoz a felszámolási vagyon mértékétől, illetve a többi hitelező igényétől függően jusson hozzá, vagy akár, azokra tekintettel a kielégítéstől elessen. A II. rendű alperes állításával szemben, az I. rendű alperes nem vált a felperes és a II. rendű alperes által kötött kölcsönszerződések alanyává, az abból eredő jogok és kötelezettségek nem szálltak át az I. rendű alperesre. A felek egyező előadása szerint, a felperes és a II. rendű alperes közötti kölcsön jogviszony közös megegyezéssel megszűnt. Az I. és a II. rendű alperes között attól eltérő feltételek mellett, önálló, új, pénzügyi lízingszerződés jött létre. E tényen nem változtat az sem, hogy a lízingdíj összege az I. rendű alperes által megszerezni kívánt vontatók vételárával, illetve a felperes II. rendű alperessel kötött kölcsönszerződése alapján korábban fennállt kölcsöntartozásával megegyező összegű volt. A II. rendű alperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy az új szerződés alapján vele szemben fennálló azonos mértékű tartozás miatt sem tekinthető a kompenzációs szerződések megkötését megelőző helyzete megváltozottnak. A kompenzációs szerződések, illetve az annak alapján létrejött tulajdonjog átruházások előtt, a II. rendű alperesnek nem tartoztak a vagyonába a perbeli vontatók. Az új szerződések létrejöttékor azonban azokkal már rendelkezett, s amellet állt fenn az I. rendű alperessel szembeni, a lízingszerződésekből eredő követelése.

A Kúria az alábbiak miatt nem észlelte a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó Pp. 206.§ (1) bekezdésének és a szerződés érvénytelensége jogkövetkezményének a Ptk. 237.§ (2) bekezdésében írt szabályai

megsértését sem.

A II. rendű alperes a peres eljárás folyamatban léte alatt a perbeli járműveket eladta. Azok a birtokából kikerültek, azokat természetben nem szolgáltathatta vissza a felperesnek. Az érvénytelen szerződések Ptk. 237. § (1) bekezdésében írt jogkövetkezménye nem volt alkalmazható, a szerződéskötést megelőző helyzet visszaállítására nem volt mód. Az eljárás bíróságok helyesen állapították meg azonban, hogy a Ptk. 237. § (2) bekezdése értelmében, a hatályossá nyilvánítás mellett - mivel a II. rendű alperes vételár kifizetése nélkül szerezte meg a vontatók tulajdonjogát - a felperes igényt tarthat az azok helyébe lépett pénzösszegre. A II. rendű alpereshez befolyt teljes vételárat - amely az eladott járművek árát és az arra eső általános forgalmi adót is magába foglalta - a felperesnek át kell adnia. Ennek adójogi következményei a jelen eljárás tárgyát nem képezte.

A felperes és a II. rendű alperes a Ptk. 200. § (1) bekezdésének megfelelően, a perbeli vontatók nettó vételárát szabadon - azok használati értékére, állapotára, az azokkal kapcsolatos költségekre figyelemmel - meghatározhatták. Nem merült fel arra vonatkozó adat, hogy az érintett gépjárművek piaci forgalmi értéke a felperes által kiállított számlákon feltüntetett nettó vételártól - 184.494.308 Ft-tól - eltérő lett volna. Ilyet egyik fél sem bizonyított. Nem tévedett ezért a másodfokú bíróság, amikor a Legfelsőbb Bíróság 1/2005.PJE jogegységi határozatában foglaltaknak megfelelően, a keresettel támadott szerződések hatályossá nyilvánítása mellett, a vontatók helyébe lépett pénzösszegen felül, a II. rendű alperes tulajdonszerzése és az általa történt értékesítéskor már bekövetkezett értékcsökkenés kiegyenlítése érdekében az érvénytelen szerződésekben kikötött nettó vételár alapul vételével számolt kamatok megfizetésére is kötelezte a II. rendű alperest.

A Kúria a megelőzően írt indokokkal ezért, a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján.

A II. rendű alperes az eredménytelen felülvizsgálati kérelme miatt, pervesztességére tekintettel köteles a felperes jogi képvisellel felmerült, általános forgalmi adót is magában foglaló felülvizsgálati eljárási költségét megtéríteni, a Pp. 270. § (1) bekezdése, 78. § (1) bekezdése, illetve a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése szerint.

Budapest, 2014. augusztus 29.

*Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes s.k. a tanács elnöke, Dr. Csőke Andrea
s.k. előadó bíró, Dr. Török Judit s.k. bíró*